

## ЛЪВЧЕТО

Васил, третото дете на бедната вдовица Гина Кунчева, както винаги се събуди най-рано от всички. Полека се измъкна изпод чергите, пристъпи на пръсти, за да не събуди майка си и другите три деца. След това се сви в един ъгъл на собата и почна тихо да навива кълбета. От време на време хвърляше поглед към спящите. След като работила цял ден на стана, вечер майката си легаше пребита, с изтръпнали ръце. Сестра му Яна пък предеше и въртеше чекръка. По-големият брат Христо чиракуваше при един абадия. Само най-малкият Петърчо бе невръстен и не можеше още да помага на сиромашкото семейство.

С помощта на трудолюбивите си деца, вдовицата Гина се мъчеше да изхрани осиротялото семейство. Ала откак Христо бе станал чирак, а Васил бе тръгнал да учи при даскала на устницата, бедната жена едва смогваше да изпълни с дъщеря си взетата людска работа.

Затова Васил, преди да отиде на училище, искаше поне малко да помогне на майка си и сестра си. Той тихичко навиваше преждата на едри, шарени кълбета и ги нареждаше край стената. Изведнъж той трепна.

- Василе, ти пак няма да си отспиш, чедо. Остави тая работата, ами си вземи изучи уроците!

- Аз си знам вече уроците, мамо. Ами искам да ви приготвя барим кълбета. Я виж колко прежда има днес да преде Яна!

Гина се усмихна. Погледна с обич умното си дете. Скришом изтри очите си. Ако не беше Васил да изпълни с песен и звънлив смях дома ѝ, кой знае как щеше тя да понася тежкия вдовишки живот.